

ikke egne sig til egentligt Krigsbrug". Der fortsættes saa: „Naar Ministeriet stærkt fremhæver Nødvendigheden af, at det værnepligtige Mandstabs uddannes om Bord i de moderne Skibstyper med det bedste Materiel, saa foranstaaede Udtalelser gælt over for Spørgsmaalet om det saaste Befalingsmands-personales Uddannelse, saa gælt, at en nogenlunde radikal Forandring af Skole-skibuddannelsen synes paatværende — og saa af økonomiske Hensyn". Jeg kan meget godt forstaa, at ærede Medlemmer her, især hvis det var et æret Medlem, som ikke ret forstod sig paa Søvæsen, meget naturlig kunde faa en saadan Opfattelse, og at det derfor ogsaa er meget naturligt, at den er kommen til Orde i den foreløbige Betænkning. Det ærede Medlem har saa skrevet en længere Opsats i Anmærkningerne til Lovforslaget — det er det første Stykke af disse Bemærkninger — og jeg finder det mærkeligt, at det ærede Medlem ogsaa der har glemt at tage saa meget med. Det første Stykke var det vel egentlig ikke Meningen at tage med, men det er jo fuldkommen ligegyldigt. Hvad det her drejer sig om, er selve Sagen. Men efter dette første Stykke begynder det ærede Medlem at behandle hele „Svaret", som han siger, og det kunde han jo ogsaa virkelig med god Grund gøre, hvis det virkelig var det eneste Svar. Jeg afbrød ham allerede den Gang med at sige, at der var mere, men dertil havde han kun det Svar: „Ja, Resten ligger paa Tingets Bord", og saa blev det ærede Medlem ved at raillere videre over dette Svar. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor man, naar man vil raillere over Svaret, kun holder sig til den første Del af det, som ikke har noget at betyde, og derimod ikke vil tage Resten med, men jeg skal dog ikke komme videre ind derpaa, da jeg allerede tidligere har forsvaret mig i den Henseende. Dette første indledende Stykke siger i og for sig ikke noget, det skal jeg indrømme, og det ærede Medlem kunde over for det alene godt sige: „Altsaa det er Maaden, hvorpaa man imødegaar det." Men det forekommer mig ganske ufatteligt, at det ærede Medlem slet ikke vil tage noget Hensyn til Resten af Svaret. Han udtalte sig meget langt og bredt om, at man havde polemiseret mod sig selv, men den Del af Svaret, der virkelig havde nogen Betydning, omtalte han slet ikke.

Spørgsmaalet om Auditorerne skal jeg ikke komme videre ind paa, det er i Virkeligheden saa overordentlig simpelt, naar man blot vil erindre, hvad der egentlig her er Tale om. Det, der væsentlig ankes over her i Tinget, er vel egentlig, at Stillingen

som Auditor ved den kombinerede Ret er forenet med den at være Kancellist hos Generalauditøren. Det hedder i Betænkningen: „Det maa anses ganske utilstrækkeligt, at kun 1 Auditor gør Tjeneste ved Søværnet, saa meget mere som denne eneste retskyndige til Ledelse af Søværnets „kombinerede Ret" foruden at være Auditor ved 2 af Hærens Regimenter og Lærer ved Hærens Officers-skole, samtidig er Kancellist hos Generalauditøren." Dernæst kommer saa Grunden til, at det er saa slemt, idet det hedder: „Under den nuværende maritime Retspleje-ordning fungerer sidstnævnte nemlig baade som retskyndig Konsulent for den højeste Administration og udgør en Slags „cour de cassation" for de under hans Kancellists Ledelse og Ansvar affagte Retsrettsdomme. Et saa sammenfat Forhold maa anses i høj Grad utilfredsstillende". Jeg har selvfølgelig søgt at indhente en Erklæring fra Generalauditøren om dette Forhold, som der væsentlig ankedes over. Generalauditøren svarede, at Forretningerne ved Søværnet kunde vedkommende i og for sig nok præstere, derimod kunde det være rimeligt nok, om han havde en selvstændig Kancellist, der ikke havde med de andre Sager at gøre. Der siges altsaa, at for Søværnets eget Vedkommende var dette ikke saa nødvendigt, men det er i det hele taget for den samlede Militærmagts Vedkommende ønskeligt, og navnlig for dette Forholds Skyld, og derfor gøre vi det. Jeg kan ikke se, der er noget som helst mærkværdigt i det.

Nu siger det ærede Medlem, at ved Fremlæggelsen af det nuværende Forslag den 12te December, nævnte Marineministeren 9 Punkter, paa hvilke der var foretaget Forandringer i den gældende „Lov for Søværnet". Det maa jeg nu anse for en Fortællelse, thi jeg kan dog ikke saadan gaa hen og foretage Forandringer i den gældende Lov for Søværnet, det maa naturligvis være Lovforslaget, der menes. Marineministeren, siger det ærede Medlem, sagde, at der var flere, „men man har altsaa foreslaet lige saa mange Endringer, som Udvalget har gjort Henstillinger". Jeg ved ikke, hvorfor det ærede Medlem er lidt ubehagelig over, at jeg har optaget saa mange Henstillinger,

Rettelse.

Sp. 3719, L. 10—11 f. n.: „fra 1 pSt. til 2 pSt.", læs: „fra Sætter mellem 1 og 2 pSt. til fulde 2 pSt."